

[Ritt Bjerregaard]

ske korrekt, at Centrum-Demokraterne ikke udgør det parlamentariske grundlag for denne regering. Det er korrekt i forhold til de meldinger, der blev givet hos dronningen. Fremskridtspartiet gav som bekendt ikke den samme melding, derfor kunne Fremskridtspartiets stemmer tælles med, og derfor er Fremskridtspartiet også det parlamentariske grundlag for denne regering.

Jeg skal herudover alene takke statsministeren for den positive besvarelse af det spørgsmål, som hr. Bjørn Westh stillede. Vi synes, det var rart, at statsministeren derved fik sat tingene på plads. Som hr. Bjørn Westh understregede, var vi ganske bekymrede over de udtalelser, udenrigsministeren var kommet med, men med statsministerens afklaring her i dag er der ikke tvivl om, at det er en aftale, og at en sådan aftale skal holdes, og så må vi se, hvordan vi herudfra i de videre forhandlinger kan komme videre. Som det blev understreget af hr. Bjørn Westh, mener vi faktisk også, at det er vigtigt at få gjort noget for landbruget.

Gert Petersen (SF):

Rækkefølgen synes at indicere, at SF nu er gået hen og blevet det næststørste parti, men det kan selvfølgelig skyldes, at Det Konservative Folkeparti føler, at der ikke er mere forsvar at fremføre fra konservativ side. Det skal jeg lade ligge.

Jeg må udtrykke en vis beundring for statsministeren. Det kan jeg ikke helt komme uden om. Det føler jeg faktisk, på samme måde som jeg beundrede Hartling, da han var statsminister, og på samme måde, som jeg beundrer den for længst afdøde fremragende filmskuespiller W. C. Fields, som både statsministeren og Hartling kan minde mig lidt om i denne fantastiske evne til totalt at se bort fra virkeligheden, simpelt hen at negligere den, lade som om den ikke eksisterer og konkludere det stik modsatte af, hvad der faktisk er sket.

Jeg husker dengang, da Hartling udskrev valg. Vi havde fulgt forhandlingen om Hartlings forslag. Det var sådan en hel pakke. Enhver havde kunnet høre, at der var et flertal i salen for pakken. Der var nogle kritiske bemærkninger hist og her fra dem, der i princippet tilsluttede sig, men der var helt klart og tydeligt et flertal. Den kunne forhandles på plads.

Og hvad gjorde hr. Hartling så? Han stod op og sluttede af og meddelte, at han nøje havde lyttet til debatten, og han havde konstateret, at der var altså ikke noget flertal for hans fremragende forslag, og derfor udskrev han nu valg – til stor forbavselse for alle os andre, der var kommet til det stik modsatte resultat, inklusive hr. Hartlings daværende forbundsfæller, måske til allerstørst forbavselse for dem.

Og nu hører jeg statsministeren her sige, at han synes, det har været en fredelig og god debat, og det lover godt, det her, efter at Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet ud fra forskellige synsvinkler har heglet ham igennem og heglet regeringens oplæg igennem, og CD – o.k., de har været mere imødekommende – har holdt en meget ironisk stil og haft mange kritiske bemærkninger til dele af regeringens oplæg, og det samme gælder Kristeligt Folkeparti. Men statsministeren konkluderer, at det program, han har lagt frem, søreme er blevet godt modtaget, og det lover godt. Ja, sådan kan man leve i hver sin verden.

Så til det mere indholdsmæssige. Jeg gør den radikale ordfører opmærksom på, at vi har et hængeparti. Der skulle ikke være grund til at gentage alle spørgsmålene til fru Marianne Jelved. Jeg forstår godt, at hun ikke svarede tidligere, fordi der er så kort tid til en kort bemærkning, og der var mange spørgsmål, men jeg går ud fra, at de bliver besvaret, så godt det nu kan lade sig gøre, når De Radikale får ordet her.

Det er jo bl.a. spørgsmål om dagsordenen af 14. april 1988 og den mærkværdige påstand, at det resultat, der nu er kommet, skulle være en sammenkobling af de to dagsordener. Hr. Knud Lind fra Fremskridtspartiet spurgte, om De Radikale, som det blev sagt under valgkampen, stod fast på ordlyden af den dagsorden, der blev vedtaget den 14. april 1988. Jeg går ud fra, at det gør De Radikale ikke længere, men det kunne være rart at høre det fra om ikkeestens så De Radikales egen mund.

Men statsministeren havde også nogle betragtninger, som jeg synes var ganske forbausende. Han konstaterede, at det var denne dagsorden om havneanløb, som var anledning til udskrivelse af valg. Målet var så at sige fuldt. Det var den 23. dagsorden, og det var altså den, som regeringen og de allierede, sagde statsministeren, ikke kunne leve med. Og så udskrev man valg. Nu var det nødvendigt med et opgør om sikkerhedspolitikken.